

Svědectví

Díky semináři Otcovo srdce se mi začal měnit pohled na Boha - jako na Otce, který mě velmi miluje a dobře mě zná. Pomalu mi docházela šokující věc – já si tu Jeho lásku nemusím zasloužit! Nemusím být dokonalá, nemusím se zúčastnit všech církevních aktivit a všude se zapojovat. Díky těmto aktivitám jsem totiž neměla čas být s Bohem Otcem jen TAK , nechat se jím objímat a těšit se z Jeho přítomnosti. Teď si již dovolím dělat chyby, dovolím si něco nezvládat, můžu být nedokonalá a to je obrovská svoboda ... a vím, že mě i přesto Bůh miluje. A s Jeho pomocí a laskavostí můžu počítat i nadále, abych se zbavila špatných zvyků, bolestí v srdci, různých lží, kterým jsem uvěřila a doted' mohou ovlivňovat můj život. Boží Otcova láska je nekonečná a touží po nás, jen my se musíme rozhodnout otevřít svá srdce.

Na semináři Otcovo srdce jsem byl poprvé v roce 2015. Věřícím jsem již byl mnoho let, ale nemodlil jsem se spontánně k Bohu Otci. V mojí teologii byl Bůh Otec stvořitel, modlil jsem se často modlitbu Otce náš, ale ve skutečnosti mi byl Otec poněkud vzdálený. Zaujalo mne slovo z Písma, které přednášející vysvětloval z evangelia podle Jana: „Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Mluvil o tom, že často v Písmu citujeme jen tu první část: „Já jsem cesta, pravda a život“ a ne tu druhou, která je stejně důležitá: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ Cílem Ježíšova příchodu bylo to, abychom navázali vztah s Otcem. Postupně jsem se díky přednáškám a modlitbám tomuto slovu otvíral. Na konci semináře jsem měl obrovskou radost, že jsem našel Otce, bylo to pro mne opravdu zjevení Otce i pro mne... V dalších letech jsem byl ještě několikrát na semináři a měl jsem na starosti modlitbu chvály. Mohl jsem si postupně více uvědomit, že jsem Jeho dítětem, nebo svoje pravidla a postoje, které mi berou svobodu a radost Božího dítěte. Mnohokrát jsem také viděl, jak jsou lidská srdce naplněna pokojem, když si více uvědomí reálnou lásku Boha Otce. Tváře lidí po semináři často vypadají jinak než na začátku. Máloco tak rychle odstraní závoj z našich tváří jako pohled na Otcovu lásku a je pak na nás, abychom v tomto obnoveném vztahu s Bohem Otcem pokračovali. Celkově mi semináře daly více objevit a zakusit Boží lásku a doslova druhou mízu do života s Bohem.

To, co jsem na semináři prožila, bylo nad mé očekávání. Prožila jsem setkání s Bohem Otcem. Krásné. Hluboké. Setkání, které v mém srdci stále trvá.:-) Boha Otce jsem nikdy moc neřešila, dá se říct, že mi byl nějak vzdálený. Jako nějaká postava v pozadí. I když jsem prožila před lety setkání s Ježíšem a také později s Duchem svatým, Otce jsem neznala a nedovedla jsem si jej moc představit. Asi to bylo proto, že s postavou otce jsem měla spojené těžké prožitky z dětství a později i z manželství. Byla jsem zraněná postavou agresivního autoritářského otce a také jeho odmítáním. A neuvědomovala jsem si, jak

moc mi chybí otcovská láska. Ale skrze modlitby na Otcově srdci jsem měla možnost jeho lásku poznávat, nemyslím ani tak rozumem, ale spíše skrze to, co jsem vnímala a prožívala během modliteb. Bůh Otec se dotýkal mého srdce a pomáhal mi otevřít dveře, které mě od něj oddělovaly. Bůh Otec mi dával postupně poznat, jak moc mě má rád. Zatím ještě nevím, co mé setkání s Otcem přinese do mého života, ale už teď vidím, že v těch konkrétních vztazích, za které proběhly modlitby, se stala změna. Ta změna je ve mně. Vnímám, že v těch vztazích, ve kterých jsem cítila velkou bolest, se cítím nyní nějak svobodněji, že vnímám především lásku k tomu člověku, už ne tolik tu bolest. Lásku Boha Otce či Matky a takovou láskou mě nyní Otec učí milovat. A poslal mi do cesty pár lidí, kterým taková láska velmi chybí a kteří takovou lásku potřebují zakusit. Vnímala jsem, že jde hlavně o to „být s nimi“, naslouchat jim, snažit se jim předat kousek Otcovy lásky, pozornosti, modlit se za ně. A ještě jedna věc se mi děje, zcela nově vnímám modlitbu Otce náš.

Skrze seminář Otcova srdce jsem zažil velké věci, Bůh začal postupně uzdravovat mé srdce. Zlomovým bodem bylo odpuštění, měl jsem o tom pochybnosti, protože už jsem odpouštěl tolikrát. Proč se k tomu mám znovu vracet? Zeptal jsem se někoho z týmu, zda to mám vůbec otevírat. Ten člověk mi řekl, že se mám zeptat Ducha Svatého, ne jeho. Jenže vůči tomu jsem byl skeptický, Duch Svatý mi k tomu stejně nic neřekne. Ale vyrazil jsem na procházku a celou cestu jsem probřečel, Bůh mi postupně ukazoval různá místa v mém životě, která potřebovala Jeho uzdravení, odpuštění. Pak jsem s tím šel na modlitbu a i tu jsem probřečel. To byl jeden ze silných momentů, který jsem ani nečekal a Bůh začal postupně uzdravovat mé srdce. Pak byly další momenty, např. když jsem si uvědomil, že žiji život sirotka a ne syna, potřebuji se zbavit falešných útěch, kterými jsem si kompenzoval nedostatek lásky. Po návratu domů jsem viděl změnu např. ve službě, dřív jsem sloužil do posledních sil, teď to bylo najednou ve svobodě, neválovalo mně to, nepotřeboval jsem s nikým soupeřit, přestal jsem mít strach veřejně mluvit.

Na Otcově srdci jsem po sedmé, teď už jako služebnice. Poprvé jsem se o tom dozvěděla od svého syna, který prožil na Otcově srdci uzdravení z vyhoření. Na prvním Otcově srdci jsem zakusila silný Boží dotek. Velmi mne překvapilo, že Bůh neomylně sáhl na některá místa, o kterých jsem vůbec netušila, že tam jsou. Měla jsem potřebu dostat se k Bohu blíže, ale nedařilo se mi to. Neviděla jsem jak. Na Otcově srdci jsem zjistila, že se Boha vlastně bojím. A to byla zásadní věc, která mi na semináři pomohla: uvidět Boha jako milujícího Tátu. Ano, je to proces, tehdy poprvé šel pryč ten největší balvan. Mě samotnou překvapilo, že to tam bylo, protože roky jsem Boha chválila, vyznávala Mu lásku, a teď jsem zjistila, že se ve skutečnosti bojím přijít k Němu blíže. Na semináři se odstraňují příčiny, překážky, aby se člověk nemusel stále točit do kola a posunul se ve vztahu k Bohu dál. Jsem vděčná za závěrečná svědectví, jsou často až dojemná. Lidé na konci semináře mají změněné obličeje, často se uvolnilo něco zásadního v jejich životech. A není to o tom, že bychom se my, služebníci, nějak namáhali, ale že Bůh dělá něco úžasného.